

IN GESPREK MET REGISSEUR SIMON D'HUYVETTER

door KOPERGIETERY

Fun Loving Humans is de eerste voorstelling die Simon D'Huyvetter voor KOPERGIETERY creëert. In stijl en vorm ligt het in het verlengde van zijn werk binnen de Theaterateliers de afgelopen jaren. Wat betekent: een beeldend-filmische voorstelling met *cut scenes*.

De inspiratie voor *Fun Loving Humans* vertrekt vanuit een collectief bewustzijn over wat film is, wat beeldtaal is. "Ik kom uit een tv-generatie die zich spiegelde aan de Amerikaanse sitcoms en cartoons. Het leek of de personages uit *Friends*, *Buiten de Zone*, *The Simpsons*, *South Park*, *Dawson's Creek*, *The Fresh Prince*,... een deel van onszelf waren. We identificeerden ons met de tragikomische worsteling in hun dagelijkse levens en cultiveerden dezelfde humor, taalvaardigheid, gesublimeerde gezelligheid en mislukte romantiek. De jonge spelersploeg waarmee ik werk, groeit op in een doorgedreven scherm- en beeldcultuur. Hun collectieve kennis over de clichés, quotes en personages is nog dieper en rijker in omvang.

De personages uit *Fun Loving Humans* zijn ingebed in de clichébeelden van de Westerse identiteit. Ze laten de onlosmakelijke band tussen schoonheid en donkerheid van de mens zien. Gruwel of lelijkheid zetten we naast ontroering. Iedere mens draagt beide kanten in zich en deze *randomness* of willekeurigheid van 'zijn' tonen we op scène, net zoals iemand zapt doorheen de 100 kanalen op televisie.

'Normaal zijn' is een ambigu begrip. We leven in een maatschappij die zich sterk richt op individuele ontwikkeling. Er is weinig empathie voor mislukken of niet in het rijtje passen. *Fragility is really not the way*, zo lijkt het wel. Voor velen is het een bevreedende of beangstigende ervaring om met kwetsbaarheid in contact te komen.

In *Fun Loving Humans* (be)staat alles naast elkaar. Het mooie, het lieve, het tragische, het bedorvene, het angstige, het voyeuristische, het megalomane,... Maar in alle afschuwelijkheid kijken we steeds met liefde naar de mensheid. We proberen het onmenselijke deel dat in ieder van ons schuilt te tonen en aan te kijken.

Het stuk is ontstaan uit improvisatie van diverse situaties. Dat werkte goed met deze jonge ploeg, misschien ook net omdat ze jong zijn. Ze staan heel vrij, open en vol overgave op scène, wars van 'theatertechnieken' en know-how. Dat werkt bevrijdend. De improvisaties deden we in het Engels, de taal van de voorstelling. Die keuze zorgde ervoor dat de spelers uit hun comfortzone werden getrokken en tot de essentie gingen. We konden de dingen eenvoudiger formuleren.

Binnen mijn werk gelden enkele filmregisseurs als grote inspiratiebronnen. Voor *Fun Loving Humans* denk ik vooral aan de sfeer van Todd Solondz (*Happiness*, *Wiener-Dog*), het samengaan van donkerheid en humor/lichtheid in het documentairewerk van Werner Herzog en de gretigheid en veelheid in het werk van Harmony Korene (*Gummo*, *Mister Lonely*). Tijdens het repeteren denk ik ook vaak aan theatermaker Dirk Tanghe en de pure *fun* die hij je als regisseur kon bieden. Ook bij Jan Steen ervaarde ik dat soort spelplezier.

Verder ben ik nostalgisch naar de creatievrijheid van de jaren '80 en '90, alsof creëren en spelen vanuit plezier in die tijd een stuk gangbaarder was. Kijk maar naar het bevolgen enthousiasme van acteurs als Schwarzenegger of Stallone. De grens tussen 'fout' en 'geniaal' is heel dun, en opnieuw is het die ambiguïteit die zo bevrijdend is. Misschien hebben we als hedendaagse maker zoveel bagage en standpunten, dat we tètè juist willen werken. Terwijl het voor mij toch draait over de noodzaak van spelen; lol trappen, jodelen, tranen gieten, grotesk doen, intimiteit opzoeken,... Daar is het bij *Fun Loving Humans* vooral om gegaan en wisten de spelers elke repetitie opnieuw tot stand te brengen."